

Mænd, saa har man lidt ondt ved at se, hvori »Straffen« bestaar. — Men i hvert Fald er disse 25 Mænds »Følelse« løbet af med dem. Denne Følelse, som Mænd ofte beskylder Kvinder for at tage i Brug paa Bekostning af Fornuften, har altsaa spillet disse Mænd det Puds at faa dem til at handle stik imod deres Overbevisning.

Bladene beretter om den Bifaldsstorm, hvormed Modstemmerne modtog Udfaldet af Stemmeafgivningen. »The Evening Standard« siger herom, at Modstanderne »gav Vidnesbyrd om den Overlegenhed, Ligevægt og Nøgternhed, som Mændene fortrinsvis skal besidde overfor offentlige Spørgsmaal, ved et Begejstringsudbrud, som man vilde have kaldet »hysterisk«, hvis det var kommet fra Kvinder«.

Af Regeringens Medlemmer stemte 22 for Forslaget, 10 imod! Blandt de sidste var naturligvis Førsteministeren og tillige Minister Winston Churchill, der fornylig paa sin Rejse til Irland var saa stærkt forfulgt af Suffragetterne samt Minister Mc. Kenna, der har overtaget Indenrigsministeriet og dermed *Fængselsvæsenet* efter Churchill.

Under Forhandlingerne talte Førsteministeren *imod* og Udenrigsministeren *for* Forslaget! — Desværre tillader Pladsen ikke, at vi kommer nærmere ind paa disse Taler, som ellers er »gode at faa Forstand af«, — men det skal blive spændende at se, hvorlænge Førsteministeren formaar at kuse det store Flertal for Kvindevalgretten, som altsaa findes i hans Kabinet.

Efterretningen om Resultatet af Afstemningen modtages i det moderate Kvindevalgretsforbund med Beklagelse men tillige med Opfordring til Kvinderne om ikke at tabe Modet men at arbejde dobbelt ivrigt og søge paa en eller anden Maade at sikre Kvinderne Plads i det Regeringsforslag til udvidet Valgret til Mænd, som er bebudet, (men som man vist næppe kan vente i denne Samling).

De militante Kvinder erklærer, at det er dem ganske overordentlig ligegyldigt, hvorledes det er gaaet med dette Forligsforslag. De har længe haft den Tro, at det var dødsdømt, og selv om det var bleven vedtaget ved anden Behandling, vilde det ikke have forandret deres Taktik det mindste. — Det, de vil have, er, et *Regeringsforslag* om Valgret til *alle* Kvinder paa samme Betingelser som til Mænd. — De 4 af deres Ledere, som man havde

fængslet og beskyldt for ulovlig Sammensværgelse, er i disse Dage bleven løsladt mod Kaution og Løfte om at afholde sig fra al Deltagelse i enhver Art af Demonstration, indtil deres Dom falder. — To af dem — Hr. og Fru Pethick Lawrence — løslodes netop den Dag, da et stort Møde var fastsat. De var til Stede, men talte ikke, men man maa sige, at Tilhørerne gav Foreningens Kasserer (Fru Pethick Lawrence) et smukt Bevis paa Hengivenhed, idet der paa Stedet indsamledes ca. 180,000 Kr. til »Krigskassen«.

Christabel Pankhurst har Politiet endnu ikke funden, men hun sendte til dette Møde et Budskab, som er karakteristisk for den Aand, der bærer denne Bevægelse. Hun siger bl. a.: »Regeringen har tilføjet os et haardt Slag, men vi rejser os saa meget stærkere og mere triumferende end nogen Sinde, netop paa Grund af deres Angreb. Det onde, de gør os, vender vi til det gode. Vor Aand styrkes, vore Hjerter opløftes ved alt, hvad der med Vilje gøres imod os for at gøre Fortræd. — Vi trodser Regeringen i deres dumme og brutale Forsøg paa at udmatte os og med Magt undertrykke Kvinders Krav om politisk Frihed. — De maa fjerne Stjernerne fra Himmelbuen, før det skal lykkes dem at nedbryde den Aand, der behersker Kvinder i dette Land Mit sidste Ord er dette: Vær ved godt Mod. I Fjendens stærke Angreb ligger et Løfte om vor Sejr. Handl som Kvinder, og Dagen er vor«.

Professor Oldham ved »University College« i Dublin, har d. 31. Marts sendt følgende Brev til Hr. Redmond, Føreren for det irske Parti, Nationalisterne:

»Da jeg i indlagte Genpart af et Brev berører en Handling fra Deres Side som Leder af det irske Parti, beder jeg Dem venligst gøre Dem bekendt med dets Indhold. Jeg véd, at De har mere Begreb om Taktik, end nogen af os. Jeg véd, at Afgørelser maa træffes af den ansvarlige Leder. Jeg drager altsaa ikke Deres Autoritet i Tvivl.

Men det forekommer mig, at det her drejer sig om mere end Taktik. Irlands Sag er uovervindelig — alene i Kraft af sin moralske Styrke, den er et *Retfærdighedskrav*. Derfor, at kaste vor politiske Organisation i Vejen for lignende Bevægelser i Frihedens Tjeneste, bruge den imod andre, som kæmper for et lignende Retfærdighedskrav, er moralsk Selv-